Cena egzemplarza 30 gr.

Nakład 20.000 egzemplarzy.

Rok VIII. 15 listopad 1926 r. Nr. 20

POCZTA

Organ Związku Pracowników Poczty, Telegrafu i Telefonów Rzeczyposp. Polskiej

Wychodzi 1 i 15 każdego miesiąca

Nadesłanych rękopisów nie zwraca się. Każdy rękopis powinien być opatrzony w podpis i dokładny adres wysyłającego

Adres Redakcji i Administracji: **Warszawa, Bednarska 25** Telefon 24-29

Akcja na czterech odcinkach frontu

Akcja o poprawę bytu funkcjonarjuszów państwowych, jak zresztą każda sprawa natury publicznej, musi być — z uwagi na nowoczesną technikę ustroju społecznego i państwowego — przygotowana i prowadzona jednocześnie na czterech odcinkach frontu. W odniesieniu do pracowników poczty, telegrafów i telefonów odcinki frontu są następujące: 1) teren związkowy, 2) teren opinji publicznej, 3) teren rządowy, i 4) teren sejmowy.

Ażeby mieć sprawdzian czy akcja, prowadzona przez Zarząd Główny jest prowadzona planowo i uczciwie, trzeba się pokrótce zastanowić, jak się rozwija akcja na tych czterech odcinkach.

Otóż gdy chodzi o teren związkowy, to skonkretyzowaliśmy nasze minimalne postulaty w memorjale z dnia 9 września b. r., a uchwały poszczególnych kół miejscowych i ogólnych zebrań, tudzież uchwały okręgowych zjazdów w Lublinie, Lwowie, Katowicach, Bydgoszczy i Poznaniu, wreszcie uchwała plenarnego Zarządu Głównego, któremi to uchwałami wyrażono solidarność i poparcie dla wysuniętych w memorjale postulatów, są dowodem, że na odcinku związkowym jest zupełna spoistość sił, a akcja prowadzona jest jednolicie.

Na terenie opinji publicznej akcja przedstawia się również korzystnie. Początkowo opanowaną mieliśmy tylko prasę zawodową, to jest organy związków, które informowały opinję publiczną o słuszności naszych postulatów i wpływały na tę opinję, celem pobudzenia jej do zainteresowania się losem funkcjonarjusza państwowego. Obecnie już prawie wszystkie dzienniki i pisma perjodyczne, stojące w obronie interesów „Świata Pracy", między niemi najpoważniejsze w Polsce dzienniki, stoją w obronie postulatów naszych. Nie przeczę, że akcja na tym odcinku musi być wzmożona i bardziej jeszcze skonsolidowana.

Na trzecim odcinku, t. j. na terenie rządowym, akcja nasza rozwija się również planowo. Siła argumentów, przytaczanych w memorjałach i na audjencjach z członkami Rządu, przy równoczesnem poparciu tych argumentów przez organa opinji publicznej, działa na Rząd — coprawda powoli — ale stale przekonywująco, skutkiem czego już odnieśliśmy drobne sukcesy na tym odcinku.

Do takich drobnych, ale niemniej ważnych sukcesów należą: 1) uchylenie zniżki poborów o 4 i pół do 6 procent, 2) przyznanie pracownikom pocztowym, kolejowym, celnym, sędziom i prokuratorom na terenie województwa śląskiego 10 proc. dodatku wyrównawczego, 3) przyznanie dodatku 20 proc., płatnego wszystkim funkcjonarjuszom państwowym w dwóch miesięcznych ratach w listopadzie i grudniu, 4) wstawienie do preliminarza budżetowego na rok 1927/28 zwiększonych kredytów na podwyższenie uposażenia funkcjonarjuszom państwowym.

Dowodem spoistości i planowości akcji naszej na terenie rządowym są znane w szczegółach wystąpienia Bloku Związków Komunikacyjnych i Centralnej Komisji Porozumiewawczej.

Na czwartym odcinku, t. j. na terenie sejmowym wszczęto akcję w ostatnich dniach. Mianowicie do laski marszałka Sejmu złożono w dniu 13 listopada b. r. projekt ustawy i trzy rezolucje następującej treści:

USTAWA

z dnia....... listopada 1926 r. w przedmiocie przepisów o wymiarze uposażeń i zaopatrzeń emerytalnych.

Art. 1.

Począwszy od dnia 1 listopada 1926 r. uposażenia pracowników państwowych, zaopatrzenia emerytalne oraz wszelkie inne świadczenia, będą obliczane według zasad i przepisów, zawartych w ustawie z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 924), w ustawie z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134 poz. 1107), w ustawie z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 6 poz. 46) oraz w ustawie z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18. poz. 178).

Art. 2.

Uchyla się moc obowiązującą art. art. 1—10 włącznie ustawy z dnia 22 grudnia 1925 r. o środkach zapewnienia równowagi budżetowej (Dz. U. R. P. Nr. 129 poz. 918).

Art. 3.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu.

Art. 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1926 r.

REZOLUCJE:

1) Sejm wzywa Rząd do natychmiastowego wypłacenia funkcjonarjuszom państwowym oraz emerytom całkowitej różnicy pomiędzy uposażeniami, emeryturami i świadczeniami faktycznie wypłaconemi — a uposażeniami, emeryturami i świadczeniami, obliczonemi zgodnie z art. art. 1 i 2 powyższej ustawy z dnia..... listopada 1926 r. z zastosowaniem do uposażeń i emerytur za listopad 1926 r. mnożnej równającej się 0,53.

2) Sejm wzywa Rząd, aby na pokrycie wydatków, związanych z wypłaceniem różnicy pomiędzy uposażeniami i emeryturami za listopad 1926 r., obliczonemi i wypłaconemi według mnożnej 0,43, a należnemi za listopad 1926 r., obliczonemi według mnożnej 0,53 oraz na pokrycie różnicy uposażeń, emerytur i świadczeń za grudzień 1926 r., obliczonemi zgodnie z art. art. 1 i 2 powyższej ustawy z dnia.... listopada 1926 r., ściągnął do końca roku 1926 zaległy podatek majątkowy, a przedewszystkiem wyegzekwował zaległe podatki: majątkowy i inne — z przemysłu węglowego.

3) Wzywa się Rząd, aby na pokrycie wydatków, wynikających z art. art. 1 i 2 powyższej

ustawy z dnia..... listopada 1926 r. a przewidzianych w r. 1927, wstawił w dochodach nadzwyczajnych Ministerstwa Skarbu (budżet na r. 1927/8, Ministerstwa Skarbu, dział 6 poz. 14) zamiast kwoty 95.000.000.—, kwotę 200.000.000.— złotych z podatku majątkowego — oraz aby w ciągu 2 tygodni wniósł ustawę, zmierzającą do podwyższenia podatków bezpośrednich (z wyłączeniem podatku obrotowego) o 20%, z uwzględnieniem ulg dla gospodarstw rolnych do 2 ha i dla nieruchomości miejskich, nie przekraczających wartości 10.000 złotych

Jak z powyższego widzimy, to akcja wszczęta w Sejmie zdąża wyraźnie w kierunku poparcia naszych postulatów o poprawę bytu. Zobaczymy teraz jakie zajmą w tej sprawie stanowisko poszczególne stronnictwa sejmowe i jak się do tego projektu ustawy i do rezolucji ustosunkuje Rząd.

Nie przesądzając wyników akcji musimy wszakże stwierdzić, że jest ona prowadzona przez Główny Zarząd planowo i uczciwie.

Nad czem obradował i co uchwalił Zarząd Główny

Dnia 14 i 15 listopada odbywało się plenarne posiedzenie Zarządu Głównego przy współdziale wszystkich prezesów Zarządów Okręgowych i przewodniczącego Głównej Komisji Rewizyjnej.

Dnia 14 listopada t. j. w pierwszym dniu posiedzenia wysłuchano sprawozdania prezesa Zarządu Głównego z dotychczasowej działalności Prezydjum, poczem po ożywionej dyskusji w której wszyscy mówcy podkreślali dodatnią działalność obecnego Prezydjum, uchwalono jednogłośnie następującą rezolucję:

„Plenarne posiedzenie Zarządu Głównego wysłuchawszy sprawozdania Prezesa z dotychczasowej działalności uważa dotychczasową taktykę Prezydjum za trafną i odpowiednią, a wytyczne w pracy za zgodne z uchwałami kongresu w Wilnie i interesami organizacji, za co wyraża Prezydjum podziękowanie.

Jednocześnie kieruje apel do Prezydjum aby sekretarjat został usprawniony w tym sensie, aby sprawy nadsyłane przez Okręgi były w terminie załatwione".

Ostatni ustęp rezolucji ma na celu, aby Prezydjum zaangażowało więcej sił do pracy w sekretarjacie, gdyż z powodu dotychczasowego niezwolnienia od zajęć drugiego sekretarza jest zbyt wielki nawał pracy na siły obecnie pracujące w Prezydjum Zarządu Głównego.

Następnie przystąpiono do obrad nad *środkami działania w dalszej akcji o przeprowadzenie postulatów kongresu wileńskiego*, a wszególności: a) położenia gospodarczego, b) pragmatyki służbowej, c) reorganizacji Zarządu pocztowego.

W dyskusji w której poza członkami Zarządu Głównego oświadczyli się wszyscy przedstawiciele Zarządów Okręgowych, zwracano uwagę na głębokie rozgoryczenie jakie panuje wśród pracowników, z powodu niesłychanie ciężkich warunków materjalnych w jakich nie byli jeszcze nigdy, nawet w czasach inflacji, które to rozgoryczenie potęguje jeszcze fakt, że pomimo ośmiu lat istnienia Państwa Polskiego personel niema jeszcze unormowanych praw i obowiązków polską ustawą pragmatyczną, wskutek czego stosuje się do niego cztery różne ustawy państw zaborczych, pisane w duchu sprzecznym z dzisiejszym ustrojem demokratycznym, bo powoduje niesłychany chaos w stosunkach osobowych i wynikające stąd krzywdy, łatwe do uniknięcia w innych normalnych warunkach prawnych.

Plenarne posiedzenie Zarządu Głównego jednogłośnie stwierdziło, że tylko szybkie i na większą miarę zakrojone niż dotychczas posunięcia Rządu tak w sprawie poprawy położenia materjalnego jak również ogłoszenia odrębnej ustawy pragmatycznej dla pocztowców mogą przyczynić się do uspokojenia pracowników.

Pozatem zastanawiano się nad sprawą reorganizacji Zarządu pocztowego, przyczem zaznaczono, że poczta i telegraf wymagają większej niż dotychczss autonomji techniczno-administracyjnej i budżetowej, co się da uskutecznić jedynie przez zreorganizowanie instytucji pocztowej z dzisiejszego stanu administracji państwowej na przedsiębiorstwo państwowe o chatakterze instytucji użyteczności publicznej oparte na zasadach handlowych.

W rezultacie dyskusji nad wyżej wymienionym punktem porządku dziennego uchwalono następujące rezolucje:

1) Rezolucja w sprawie położenia gospodarczego:

1. Zarząd Główny Związku Prac. P. T. i T. Rz. P. stwierdza, że położenie gospodarcze funkcjonarjuszów pocztowych staje się z dnia na dzień coraz cięższe na co wpływa cały szereg przyczyn, od porsonelu niezależnych, a w szczególności:

a) nieodpowiednie wewnętrzne warunki urzędowania tak pod względem sposobu organizacji pracy, jak również—polityki gospodarczej i budżetowej Zarządu Poczt i Telegrafów,

b) sposób zaszeregowania do grup uposażeniowych, krzywdzący funkcjonarjuszów poczt, telegrafów i telefonów pod względem moralnym i materjalnym,

c) niedostateczny wymiar mnożnej, normującej wymiar uposażenia w sposób niegwarantujący minimum egzystencji dla 95 proc. funkcjonarjuszów pocztowych oraz

d) unieruchomienie tej mnożnej od listopada 1925 r. i wskutek tego w miarę wzrastającej drożyzny stałe ujemne odchylanie się uposażenia od tej realnej wartości jakie posiadało w trzecim kwartale 1925 r.

W tym stanie rzeczy, Zarząd Główny akceptuje całkowicie treść memorjału w sprawie położenia gospodarczego pocztowców i ich rodzin, wystosowanego przez Prezydjum Zarządu Głównego do Rządu Rzeczypospolitej i stwierdza, że memorjał ten jest wykładnikiem postulatów organizacji w dziedzinie doraźnej poprawy bytu i winien służyć jako punkt wyjścia do przeprowadzenia tej akcji.

2. Zarząd Główny stwierdza, że w akcji o przeprowadzenie wymienionych postulatów organizacja pocztowców nie powinna być odosobniona. To też z zadowoleniem wita fakt skoalizowania się Związku Zawodowego Kolejarzy, Związku Pracowników Poczt, Telegrafów i Telefonów, Związku Maszynistów Kolejowych i Związku Urzędników Kolejowych w jeden wspólny Blok związków komunikacyjych.

Zarząd Główny zatwierdza dotychczasową akcję Prezydjum na terenie bloku. a w szczególności solidaryzuje się z memorjałem z dnia *20 października r.b.*, wniesionym do Rządu imieniem Bloku.

3. Wobec ujawniającego się coraz bardziej rozgoryczenia wśród mas funkcjonarjuszów pocztowych, mogącego przybrać charakter różnego rodzaju demonstracyj, Zarząd Główny wzywa Prezydjum do jaknajszybszego i jaknajenergiczniejszego zorganizowania akcji wiecowej w większych ośrodkach organizacyjnych, w celu chwilowego bodaj powstrzymania nieskoordynowanych wystąpień w poszczególnych miejscowościach kraju, które nie ujęte w ramy dyscypliny i zrozumienia interesów społecznych — mogłyby przynieść nieobliczalne szkody dla Państwa.

Jednocześnie Zarząd Główny poleca Prezydjum zwrócić uwagę Rządowi i Izbom parlamentarnym na coraz bardziej potęgujące się wśród pracowników wrzenie, z równoczesnem wskazaniem na to, że statutowa rola Zarządu Głównego, jako wyraziciela życzeń personelu i pośrednika między władzą a personelem,—zmierza ku końcowi, a ewentualne niepożądane następstwa nie mogą w żadnym razie obciążać moralnie ani personelu pocztowego, ani organizacji zawodowej jako takiej.

2) Rezolucja w sprawie pragmatyki służbowej.

Pomimo 8 lat instnienia Państwa Polskiego, pracownicy poczt, telegrafów i telefonów Rzplitej Polskiej nie mają dotąd uregulowanego ustawą polską stosunku służbowego, a ich obowiązki i prawa są określane na mocy ustaw państw zaborczych, pisanych w duchu diametralnie różnym od ducha republikańskiego, jaki powinien owiewać ustawy polskie.

Ten stan rzeczy, a równocześnie chaos jaki wytworzył się w stosunkach osobowych z powodu stosowania do pracowników czterech różnych ustaw, powoduje, że obowiązki personelu są niewspółmiernie wielkie do tej szczypty praw służbowych i obywatelskich jakie nadają im ustawy państw zaborczych, a z powodu nieujednostajnienia tych praw i obowiązków, personel doznaje wielu krzywd, krzywd nie do pomyślenia w uregulowanych stosunkach praworządnego państwa.

Ze względu na wymienione, Zarząd Główny Związku Prac. P. T. i T. R. P. domaga się od Rządu, aby zgodnie z intencją uchwały sejmowej z dnia 17.II.22 r. ogłoszona została w drodze rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z mo-

cą ustawy odrębna ustawa pragmatyczna dla wszystkich funkcjonarjuszów resortu pocztowego i stwierdza, że żądanie to stanowi najgłówniejszy postulat organizacji, którego przeprowadzenia domagają się szerokie masy członków Związku równoczeście z akcją o doraźną poprawę bytu materjalnego.

Jednocześnie Zarząd Główny stwierdza, że dalsze odkładanie przez Rząd tej palącej sprawy wytwarza wśród mas pracowniczych rozgoryczenie tak silne, że może ono spowodować zgoła niepożądane dla prawidłowego toku pracy objawy.

1) Teodor Jan Trepka (ur. w roku 1869) przewodniczył pierwszemu wszechdzielnicowemu Kongresowi Delegatów, na którym uchwalono założyć Związek Pracowników Poczty, Telegrafu i Telefonu Rzeczypospolitej Polskiej. Kongres odbywał się w styczniu 1919 roku. Kol. Trepka był następnie członkiem Zarządu Głównego w pierwszej kadencji działalności Związku. Zajmuje on stanowisko naczelnika wydziału pocztowego w Gen. Dyrekcji Poczt i Telegrafów i w pracach Związku obecnie udziału nie bierze.

W celu zapobieżenia dalszemu szerzeniu się rozgoryczenia wśród funkcjonarjuszów pocztowych, Zarząd Główny poleca Prezydjum, aby jaknajrychlej zwróciło na ten stan rzeczy uwagę czynników rządzących, gwoli ostatecznego załatwienia tej sprawy.

3) Rezolucja w sprawie reorganizacji Zarządu pocztowego.

„Zarząd Główny Zw. Pr. P. T. i T. R. P. stwierdza, że cele i zadania poczty wymagają jaknajdalej idącej autonomji techniczno-administracyjnej i budżetowej Zarządu Poczt i Telegrafów.

Autonomja taka spowoduje bowiem niezbędną elastyczność administracyjną i budżetową poczty i telegrafu, co jest pożądane zarówno dla podniesienia sprawności komunikacyjnej jakoteż dla ulepszenia wewnętrznych warunków urzędowania.

Celem osiągnięcia tej autonomji zachodzi potrzeba zorganizowania zarządu poczt i telegrafów na zasadach handlowych, przyczem jednak stosunek służbowy funkcjonarjuszów poczty, telegrafu i telefonu winien pozostać nadal publiczno-prawnym, a dotychczasowe prawa personelu zagwarantowane i utrzymane w całej rozciągłości.

Poczta i Telegraf nie mogą żadną miarą być prowadzone systemem fiskalnym.

Równocześnie Zarząd Główny domaga się jaknajszybszego zniesienia trwającego prowizorjum na stanowisku konstytucyjnego zwierzchnika poczt i telegrafów, tudzież na stanowisku Generalnego Dyrektora Poczt i Telegrafów".

Pozatem uchwalono poczynić w projekcie opracowanej przez Związek ustawy pragmatycznej niektóre poprawki dotyczące polepszenia pewnych postanowień w stosunku do niższych pracowników pocztowych, oraz łącznie z dyskusją nad sprawą poprawy bytu przyjęto następujące wnioski:

1) plenarne posiedzenie Zarz. Główn. uznając w całej pełni pokrzywdzenie pocztowców na G. Śląsku w ich wynagrodzeniu w stosunku do urzędników płatnych ze Skarbu Śląskiego uchwaliło, aby Prezydjum Zarządu Głównego poczyniło u Rządu starania o bezzwłoczne wyrównanie różnicy poborów pocztowców na G. Śląsku do 40% t. j. do zrównania ich poborów z poborami urzędników płatnych ze Skarbu Śląskiego, oraz wyrównanie różnicy w poborach za czas od 1.I.1926 do 1.XI.1926 o 10%, a to zgodnie z uchwałą i rozporządzeniem Rady Ministrów z 1922 r. Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 23 1922.

2) plenarny Zarząd Główny wzywa Prezydjum do wszczęcia akcji celem zorganizowania i publicznego ogłoszenia stanowisk służbowych wszystkich kategorji przy władzach i urzędach pocztowych, a po ogłoszeniu ilości i jakości tych stanowisk, o wszczęcie akcji celem stabilizacji wszystkich funkcjonarjuszów poczt, telegrafów i telefonów bez względu na to, czy pełnią służbę przy władzach, czy też przy urzędach pocztowych.

Ponadto rozważono szereg spraw dotyczących interesów zawodowych personelu technicznego a wszczególności w sprawie utrzymania Zarządów technicznych rekrutowania dyrekcyjnego personelu technicznego z pośród pracowników technicznych, wydania instrukcji budowlanej, uzupełnienia ustawy o wyłączności poczt i telegrafów przez dodanie nowych przepisów oddających trasy kolejowe wyłączne rozporządzenie Zarządu pocztowego, w sprawie awansowania techników i t. p.

W drugim dniu obrad t. j. 15 listopada zastanawiano się nad sprawami organizacyjnemi a mianowicie: secesją niższych funkcjonarjuszów, secesją techników i reorganizacją biura Zarządu Głównego, oraz omawiano sprawę stworzenia funduszu budowy uzdrowisk związkowych i wolne wnioski.

Po dłuższej dyskusji w czasie której stwierdzono, że postulaty niższych funkcjonarjuszów są zastępowane przez Związek w całej rozciągłości i że niżsi funkcjonarjusze dzięki związkowi właśnie odnieśli cały szereg sukcesów uchwalono następującą rezolucję:

4) Rezolucja w sprawie secesji niższych funkcjonarjuszów.

Zarząd Główny stwierdza, że akcja w kierunku secesji niższych funkcjonarjuszów poczty i telegrafu ma charakter wybitnie partyjno-polityczny. Świadczą o tem następujące fakta:

Przywódcy secesji zabiegali najpierw o przyjęcie stowarzyszenia niższych funkcjonarjuszów poczty telegr. i telef. do Komisji Związków Klasowych Polskiej Partji Socjalistycznej, a gdy ich ofertę odrzucono, poddali się pod wpływy Chrześcijańskiej Demokracji, przyczem opiekę nad tą secesją przyjął poseł Bigoński z Chrześcijańskiej Demokracji. Gdy i ten wyczuł brak programu zawodowego i zrzekł się dalszej opieki, Stowarzyszenie oddało się opiece Narodowej Partii Robotniczej, (grupa posła Popiela).

Akcję destrukcyjną, skierowaną przeciw Związkowi pocztowców prowadzi pan Nowakowski, prezes Związku Kol. Zjedn. Zaw. Polsk., gdzie też secesja znajduje lokal i pomoc agitacyjną.

2) **Józef Gramek** (ur. w roku 1880) bierze bardzo żywy udział w życiu Związku, a od roku 1923 piastuje mandat prezesa Zarządu Okręgowego na Pomorzu, z siedzibą w Bydgoszczy. Dzięki jego inicjatywie okręg pomorski naszej organizacji wydaje własny dwutygodnik p. t. „Pomorski Herold Pocztowy". Kol. Gramek bierze też czynny udział w pracy społecznej, w szczególności w stowarzyszeniu przysposobienia wojskowego „Strzelec".

Zarząd Główny stwierdza, że Stowarzyszenie niższych fukcjon. poczty, telegr. i telef. nie ma żadnego programu działalności zawodowej, a jego przywódcy nie dają żadnej gwarancji obrony interesów funkcjonarjuszów poczt telegr. i telef. Świadczą o tem wypadki w Warszawie na tle rozpraw dyscyplinarnych, tudzież fakt dowolnego szafowania składkami członków Stowarzyszenia przez niektórych jego przywódców.

Zważywszy więc:

1) że większość niższych funkcjonarjuszów pocztowych nie chce być narzędziem i łupem walk partyjno-politycznych,

2) że postulaty niższych funkcjonarjuszów pocztowych są zbyt poważne i pilne, aby je można pozostawić falom polityki partyjnej i niedoświadczonym przywódcom secesji,

3) że interesa kwalifikowanych niższych funkcjonarjuszów pocztowych mają należytą reprezentację Zw. Prac. poczty, telegr. i telef. i są na równi popierane z interesami innych grup funkcjonarjuszów poczty i telegrafu,

4) że przygniatająca większość niższych funkcjonarjuszów należy i chce nadal należeć do wspólnej organizacji zawodowej, t. j. do Związku Prac. Poczt. i Telegr. Rz. P.

Zarząd Główny przestrzega kolegów niższych stopni służbowych przed bałamutną agitacją samolubnych przywódców secesji niższych funkcjonarjuszów i wzywa wszystkich którzy z nieświadomości stanu rzeczy dali się uwieść namowom przywódców secesji, do powrotu w szeregi wspólnej bezpartyjnej organizacji zawodowej jaką jest Związek Zawodowy Pracowników Poczt, Telegrafów i Telefonów.

Następnie omawiano sprawę secesji techników przyczem na mocy oświadczeń poszczególnych prezesów okręgowych i po porównaniu cyfrowych danych stwierdzono, że secesja techników zupełnie wygasła i obecnie do secesji należą tylko inicjatorzy w znikomej liczbie tylko kilku członków w całej Polsce.

Po przeprowadzeniu dyskusji uchwalona została następująca rezolucja:

5) Rezolucja w sprawie secesji techników.

Zarząd Główny stwierdza, że jakkolwiek istnieje odrębny statut stowarzyszenia pracowników technicznych poczt i telegrafów — to jednak w żadnym okręgu nie stwierdzono istnienia i działalności tegoż stowarzyszenia natomiast pracownicy techniczni należą wszędzie do Związku pracowników poczt, telegrafów i telef. Rz. P.

Wtym stanie rzeczy Zarząd Główny stwierdza z przyjemnością, że secesja techników nie istnieje. Tendencja secesyjna zakończyła się takim rezultatem że w paru miejscowościach znajduje się po kilku kolegów techników, którzy do żadnej organizacji zawodowej nie należą i dlatego Zarząd Główny wzywa ich aby nie zwlekając więcej ze wstąpieniem do Związku wzmacniali szeregi organizacji.

*

Poza uchwaleniem rezolucji w sprawie niższych funkcjonarjuszów, prezesi Zarządów okręgowych otrzymali polecenie aby w poszczególnych okręgach dyrekcyjnych dopilnowali przestrzegania 8-mio godzinnego dnia pracy dla niższych funkcjonarjuszów, udzielania im urlopów narówni z urzędnikami i wydawania im na czas umundurowania.

Pozatem poruszone zostały sprawy nieorganizacyjnych wystąpień Zarządu Okręgowego w Poznaniu, a w szczególności Prezesa tego okręgu kol. Jobczyńskiego oraz sprawy organizacyjne w okręgu lwowskim. Po zaznajomieniu się z istotą spraw organizacyjnych na terenie okręgu poznańskiego Zarząd Główny uchwalił następującą rezolucję.

6) Rezolucja w sprawie stosunków organizacyjnych w okręgu poznańskim.

„Zarząd Główny Związku Pracowników P. T. T. oświadcza, że nieorganizacyjne poczynania Zarządu Okręgowego w Poznaniu a szczególniej prezesa tegoż okręgu kol. Jobczyńskiego nie mogą być dalej tolerowane i wzywa Zarząd Okręgowy w Poznaniu do całkowitego podporządkowania się dyrektywom i linji wytycznej Prezydjum Zarządu Głównego

Zarząd Główny nie może dopuścić do tego, aby tarcia Kongresu nieuniknione na terenach Kongresowych, były przerzucane na teren ogólnej działalności Związkowej.

Zarząd Główny upoważnia Prezydjum do skorzystania z przysługujących mu uprawnień statutowych w razie gdyby niniejsze wskazówki nie trafiły do przekonania Zarządu Okręgowego w Poznaniu, względnie do poszczególnych jego członków."

Następnie zreferowaną została sprawa stosunków organizacyjnych w okręgu lwowskim.

Po zreferowaniu sprawy przez Prezydjum, wyjaśnień udzielał Przezes Zarządu Okręg. kol. Baran. Po dłuższej dyskusji ustalona została ostatecznie sprawa zakupu domu związkowego we Lwowie. Tak prezydjum, jak również przedstawiciel okręgu lwowskiego zgodnie stwierdzili lojalną współpracę organizacyjną Prezydjum z Zarządem Okręgowym we Lwowie, a pewne uchybienia formalne które ostatnio zaszły w Okręgu lwowskim, w związku z przyjęciem mandatów do Zarządu Głównego, ujęto w formę rezolucji, której treść zostanie zakomunikowana Zarządowi Okręgowemu we Lwowie w formie korespondencyjnej.

Następnie przystąpiono do obrad nad sprawą reorganizacji biura Zarządu Głównego. Zapoznawszy się z ilością spraw, które nadchodzą do sekretarjatu oraz całokształtem pracy biura Zarządu, zebrani doszli do przekonania że nieodzownem jest powiększenie personelu biurowego, tembardziej, że drugi sekretarz dotychczas nie został zwolniony od zajęć. W sprawie tej uchwalony został następujący wniosek:

Plenarny Zarząd Główny Zw. Pr. P. T. i T. upoważnia Prezydjum do zaangażowania jednej siły samodzielnej referendarskiej w celu zatrudnienia jej w sekretarjacie Zarządu Głównego. Siła ta winna być siłą samodzielną względnie nadającą się do samodzielnej pracy, tak aby tok pracy sekretarjatu nie przerywał się nawet w razie nieobecności członków Prezydjum Zarządu Głównego.

*

Z wielkim uznaniem spotkał się projekt Prezydjum Zarządu Głównego, zreferowany przez Prezesa Zarządu Okręgowego z Warszawy kol. Jaskulskiego, dotyczący stworzenia funduszu budowy senatorjów i uzdrowisk związkowych.

Po przeprowadzonej dyskusji postanowiono powołać do przeprowadzenia tej sprawy specjalny komitet, opierając jego działalność na następującym regulaminie:

REGULAMIN KOMITETU:

1) Zarząd Główny załatwi sprawę z Generalną Dyrekcją, aby wydane zostały zarządzenia zobowiązujące urzędy do sprzedaży w ciągu 6 miesięcy znaczków „Na budowę uzdrowiska dla piersiowo chorych funkcjonarjuszów pocztowych".

2) Należy zorganizować specjalny komitet przy Zarządzie Głównym dla akcji sprzedaży znaczków i budowy uzdrowiska; komitet winien składać się z 7 osób. W skład komitetu wchodzą: członkowie Głównego Zarządu i zaproszone osoby. Komitet wyłącza z pośród siebie wydział wykonawczy z 3 osób. (przewodniczący, skarbnik i sekretarz). Pożądanem byłoby honorowe przewodnictwo Generalnego Dyrektora lub Ministra resortowego.

3) Wydział Wykonawczy komitetu zorganizuje aparat wykonawczy i rachunkowy sprzedaży znaczków i agitacji.

4) Znaczki należy wydrukować w cenie 20 groszy 1 miljon, w cenie 1 złoty 150 tysięcy sztuk.

5) Rozrachunek ze znaczkami prowadzić należy z urzędami. Koła Okręgowe Miejscowe winny zająć się na swym terenie jedynie akcją propagandową.

6) Na zakończenie sprzedaży znaczków należy zorganizować dzień „Pocztowca" i urządzić publiczną wyprzedaż znaczków we wszystkich siedzibach i w tych urzędach gdzie udało by się omawianą akcję zorganizować. W celu powiększenia funduszy Koła winny starać się zorganizować koncerty, zabawy, loterje fantowe i t.p. imprezy.

7) Zarząd Główny finansuje całą akcję na zakup znaczków i organizuje biura komitetu w formie pożyczki zwrotnej.

8) Komisja Rewizyjna Zarządu Głównego jest i Komisją dla komitetu.

9) Zakupione posiadłości względnie wybudowane uzdrowiska stanowią własność Związku pracowników poczt, telegrafów i telefonów Rzeczypospolitej Polskiej

10) Uchwały co do kupna posiadłości względnie budowy domów na uzdrowiska poweźmie Zarząd Główny związku na wniosek Komitetu.

11) Po ukończeniu akcji sprzedaży znaczków i ukonczeniu akcji kupna względnie budowy uzdrowiska Komitet rozwiazuje się.

12) Akta komitetu należy przechować w archiwum Zarządu Głównego.

W uzupełnieniu regulaminu uchwalono następującą rezolucję:

Zależnie od wysokości kwoty jaką poszczególne okręgi potrafią zdobyć na zakup względnie budowę sanatorjum w tymże samym stosunku ustalony zostanie klucz do korzystania uzdrowisk przez członków organizacji danego okręgu.

W sprawie tej specjalnie wyłoniona delegacja konferowała dn. 16 b. m. z p. o. Generalnym Dyrektorem Poczt i Telegrafów p. Dr. Jarszyńskim i uzyskała zapewnienie jaknajżyczliwszego poparcia tej akcji przez Generalną Dyrekcję P. i T.

W wolnych wnioskach uchwalono między innemi wniosek okręgu pomorskiego aby nawiązać kontakt z międzynarodową organizacją pracowników poczt telegr. i telef. z centralą w Wiedniu, w celu ewentualnego przystąpienia naszej organizacji na członka wymienionej organizacji międzynarodowej. W końcu w celu ostatecznego ustalenia sprawy zakupów domów związkowych w roku bieżącym uchwalono następującą deklarację:

„Oświadczenie Prezydjum Zarządu Głównego iż w tym roku ma prawo do kupna domu okręg lwowski, Plenarny Zjazd Zarządu Głównego przyjmuje do zatwierdzającej wiadomości".

Na tem obrady plenarnego posiedzenia Zarządu Głównego zostały zakończone.

PROPOZYCJA ZAMIANY SŁUŻBOWEJ

Urzędnicy IX-go st. sł. ze Sierpca, proponują zamianę z kolegami tegoż stopnia z miast: Warszawy, Bydgoszczy, Torunia, Płocka, Koła, Lublina. Mieszkanie odstąpimy. Adresować: Chrapkowscy, Sierpc.

ZAKOPANE

Podaje się do wiadomości PP. Kolegów i Koleżanek, że w nowowybudowanej willi, w pięknem położeniu słonecznem, został otwarty dom wypoczynkowy specjalnie dla korzystających z urlopów. Wikt pięć razy dziennie, ceny bardzo przystępne. Zgłoszenia: Radkiewicz, st. of. poczt. willa „Polesie".

Głos funkcjonarjuszów państwowych do ludności

Na murach m. st. Warszawy rozlepiono plakat następującej treści:

„Oświadczenie Centralnych Związków Zawodowych Pracowników Państwowych"

Od końca zeszłego roku położenie materjalne pracowników państwowych ulega stale znacznemu pogorszeniu się skutkiem wzrostu ogólnych kosztów utrzymania i nieuwzględnia tego faktu w uposażeniu.

W rezultacie na uznanych za minimalne pensjach pracowników państwowych zaoszczędzono w ciągu roku przeszłego 180 miljonów złotych, przez co wartość płac pod względem siły kupna, obniżyła się o 1/4 część wartości płac, otrzymywanych w drugiej połowie 1925 r. Nędza zaczęła coraz bardziej zaglądać do mieszkań pracowników państwowych, którzy są zmuszeni coraz bardziej rezygnować z zaspakajania elementarnych potrzeb, niepokój wciska się coraz natarczywiej i energiczniej do rodzin pracowników, odbiera możność spokojnej i sumiennej pracy dla dobra publicznego.

Zrazu ciche i skromne petycje o uwzględnienie potrzeb pracowników stają się w miarę wzrostu kosztów utrzymania coraz bardziej silne i energiczne i spodziewać się można przykrych konsekwencyj, jeżeli czynniki decydujące pozostaną głuche na wołania rzesz, pracujących dla państwa. Niestety, do tej pory niemożna było dostrzec ani ze strony Rządu, ani Sejmu wyraźnej woli w kierunku załatwienia tej palącej i bolesnej sprawy mimo, że istnieją warunki do jej rozwiązania drogą naturalną dostosowania świadczeń obywateli do potrzeb Państwa bez uciekania się do środków, niebezpiecznych dla waluty polskiej, równowagi życia gospodarczego i równowagi budżetu państwowego.

Sejm i Senat nie podjęły tej sprawy w czasie narad nad budżetem poszczególnych okresów bieżącego roku, odrzucono nawet skromny wniosek, nieodpowiadający istotnym potrzebom i postulatom pracowników państwowych, podwyższenia płac o 10 proc. Rząd dopiero w ostatnich dniach wystąpił z projektem podwyższenia płac w ciągu ostatnich dwóch miesięcy i w następnym roku o 10 proc., nie uwzględnił jednak zasadniczego postulatu pracowników państwowych podwyższenia uposażeń do ich realnej wartości w drugiej połowie 1925 r. i podwyższenia nieznacznego dodatku mieszkaniowego w myśl zasad rozporządzenia Rady Ministrów z 30 lipca t. r. równolegle ze wzrostem komornego według obowiązującej ustawy o ochronie lokatorów. Dotąd na wszelkie postulaty pracowników państwowych Rząd stale odpowiadał, że zasadniczo godzi się na podwyższenie płac, uznaje całkowitą ich słuszność, zamierza tę sprawę uregulować i szuka środków. Różne grupy polityczne robią ze sprawy uposażenia oręż w walce politycznej, bez widocznego jednak zamiaru poważnego zajęcia się tą sprawą.

Nadto na pracowników państwowych w ciągu bieżącego roku spadają ciągłe bezładne i masowe redukcje, które miały dać oszczędności budżetowe dla podwyższenia płac, ograniczenie w zakresie państwowej pomocy lekarskiej, podrożenie środków leczniczych, obniżenie stopni służbowych, wstrzymanie awansów w administracji, zmiana stanowisk etatowych na kontraktowe, a wraz z tem pogarszanie warunków prawnych i materjalnych, między innemi odbieranie praw emerytalnych, z racji których stali funkcjonarjusze państwowi wnosili przez szereg lat opłaty emerytalne w wysokości 3 proc. uposażenia i t. d.

Rząd w zarządzeniach swoich nie uwzględnił danych i uwag, przedstawianych przez związki pracowników państwowych, z któremi nie szukał kontaktu i współpracy. W tych warunkach związki pracowników państwowych w zrozumieniu niebezpiecznych konsekwencyj, wywołanych wytworzoną sytuacją, publicznie zwracają uwagę na konieczność niezwłocznej i gruntownej naprawy tych stosunków.

Dłużej niewolno zwlekać z unormowaniem płac pracowników państwowych.

Niewolno obojętnie patrzeć na dalsze zubożenie pracowników państwowych i ich rodzin, którego skutkiem może być tylko dezorganizacja aparatu państwowego oraz obniżenie poziomu życia materjalnego i kultury całej warstwy społecznej.

Związek zawodowy pracowników kolejowych (Z. Z. K.). Związek urzędników kolejowych. Związek kolejarzy zjednoczenia zawodowego polskiego. Związek zawodowy maszynistów kolejowych. Związek drużyn konduktorskich. Związek pracowników na drogach wodnych. *Związek pracowników poczty, telegrafu i telefonów.* Stowarzyszenie urzędników państwowych. Związek niższych funkcjonarjuszów państwowych Związek zawodowy pracowników więziennych. Związek zawodowy nauczycielstwa polskiego szkół średnich. Związek stowarzyszeń asystentów szkół wyższych. Związek polskiego nauczycielstwa szkół powszechnych. Związek zawodowy memechaników uczelni wyższych.

Warszawa, dnia 30-go października 1926 r.

Wiec w Warszawie

Dnia 31 października b. r. odbył się w Warszawie w sali kina „Colosseum" wiec funkcjonarjuszów państwowych m. st. Warszawy, zwołany przez Centr. Kom. Porozumiewawczą. Imieniem Pracowników Poczty, Telegrafu i Telefonu, a jednocześnie imieniem Bloku Związków Komunikacyjnych przemawiał na tym wiecu kol. Szczurek, którego przemówienie przyjęli zebrani z powszechnym aplauzem. Na wiecu tym uchwalono następującą rezolucję:

Zebrani na ogólnym wiecu, zwołanym przez Centralną Komisję Porozumiewawczą Związków Zawodowych Pracowników Państwowych, pracownicy kolejowi i pocztowi, urzędnicy administracyjni, niżsi funkcjonarjusze państwowi, nauczyciele szkół średnich i powszechnych, asystenci szkół wyższych, pracownicy więzienni i t. d. stwierdzają:

1) że ciała parlamentarne wykazywały i wykazują stałe lekceważenie warunków bytu pracowników państwowych, które od końca roku zeszłego wskutek wzrostu drożyzny stale pogarsza się tak, iż obecna realna wartość płac pracowników państwowych jest o 25% mniejsza od realnej wartości tych płac w drugiej połowie 1925 r.;

2) że Rząd zajmuje teoretycznie przychylne stanowisko w stosunku do zagadnienia poprawy bytu materjalnego pracowników państwowych nie uczynił jednak dotychczas zdecydowanych kroków w tym kierunku;

3) że istnieją warunki zaspokojenia najbardziej elementarnych potrzeb pracowników państwowych drogą normalną dostosowania świadczeń do niezbędnych potrzeb państwowych, bez uciekania się do środków niebezpiecznych dla waluty polskiej, równowagi życia gospodarczego i równowagi budżetu państwowego oraz

4) że dalsze utrzymywanie tego stanu i nieuwzględnianie potrzeb i postulatów pracowników państwowych lub uwzględnienie ich tylko w sposób częściowy według ostatniego projektu rządowego, może sprowadzić nieobliczalne skutki, których unikanie jest nietylko obowiązkiem pracowników państwowych, ale również czynników decydujących, a przedewszystkiem Rządu.

Uznając w zasadzie konieczność wyrównania w przyszłości strat poniesionych przez pracowników państwowych w ciągu b. r. skutkiem stałego obniżania się płac — wiec narazie domaga się stanowczo:

1) niezwłocznego podniesienia płac pracowników państwowych do ich realnej wartości w drugiej połowie 1925 r. oraz

2) podwyższenia dodatku mieszkaniowego w myśl zasad Rozporządzenia Rady Ministrów z 30 lipca 1924 r.

Z Centralnej Komisji
porozumiewawczej

Dnia 5 listopada b. r. odbyło się posiedzenie wspólne przedstawicieli Związków, wchodzących w skład Centralnej Komisji Porozumiewawczej. Z uwagi na charakterystyczne ustosunkowanie się C. K. P. do secesji niższych funkcjonarjuszów poczty, telegr. i telef. przytaczamy urywek z protokółu tych obrad.

„Odczytano pismo Związku Kolejarzy Z. Z. P. z dn. 31 października b. r. za Nr. 4076, w którem Zarząd Główny tego związku, zarzucając Centr. Kom. Porozumiewawczej działalność szkodliwą dla interesów pracowników państwowych, zawiadamia prezydjum Komisji o swojem z niej wystąpieniu.

Zebrani jednomyślnie stwierdzili:

1. że prezydjum C. K. P. i prezydjum wiecu w niczem nie uchybiło uchwałom plenum Komisji, wyrażonym w odezwie i w rezolucji wiecowej, przyjętej przez wyłonioną specjalną komisję redakcyjną;

2. że wobec grożącej na podstawie uchwały z dnia 22 października b. r. ewentualności usunięcia przedstawicieli Z. Z. P. z grona członków Komisji Porozumiewawczej — fakt dobrowolnego jakoby usunięcia się z Komisji uważany być musi

właściwie za ucieczkę przed odpowiedzialnością za postępowanie, niezgodne z treścią przyjętych m. in. i przez Z. Z. P. w dniu 22.X zobowiązań.

3. że prezydjum upoważnione jest do wydania rzeczowej w tonie i treści enuncjacji, wyjaśniającej istotę zatargu między C. K. P. i Związkiem Kolejowym Z. Z. P.

Prezydjum, posiadające afisz, zwołujący w imieniu Z.Z.P. i Zw. Niższych Funkcjonarjuszów Pocztowych—Kolejarzy i Pocztowców (secesja p. Stanisławskiego) na wiec, w celu przeciwstawienia się rezolucji C.K.P., przyjętej na zgromadzeniu w dniu 31.X b. r. zwróciło się do Bloku Związków Komunikacyjnych z propozycją należytego oświetlenia na owym wiecu przebiegu akcji Komisji oraz przyczyn, wpływających na treść uchwalonej przez C. K. P. w dn. 25 ub. m. projektu rezolucji.

Pozatem stwierdzono, że wiec powyższy, t. j. secesji, jest ze strony Z. Z. P. dalszym ciągiem akcji przez bałamucenie opinji publicznej, wrogiej w istocie pracownikom. Akcji tej winny się związki przeciwstawić wszelkiemi dostępnemi dla siebie środkami.

(Przypisek red. „Poczty": Wiec secesji zapowiedziany na 7.XI. nie odbył się wogóle, albowiem policja nie dopuściła do jego odbycia się).

Na propozycję p. Grylowskiego uchwalono wniosek, który po przyjęciu poprawki p. Wojciechowskiego brzmi: „Z powodu wydania odezwy do kolejarzy i pocztowców z dnia 3/XI 1926 r., zawierającej kłamstwa, wnoszę o wykreślenie z grona C. K. P. Związku Niższych Pracowników Poczt, Tel. i Tel. w razie niedostatecznych wyjaśnień Zarządu tego Związku, o które to wyjaśnienie zwróci się doń prezydjum Komisji.

Od siebie zaznaczamy, że na tem posiedzeniu C. K. P. nie byliśmy obecni, a zatem nie mogliśmy wpływać ani szkodliwie ani korzystnie dla secesji. Ale też właśnie dlatego jesteśmy zadowoleni, że reprezentanci innych Związków, na tem posiedzeniu obecni, poznali się na fałszywych obrońcach interesów niższych funkcjonarjuszów poczty i telegrafu, i po bardzo krótkiej próbie współpracy, wykreślają ich ze swego grona.

Naturalnie, że przywódcy secesji w „Naszej Poczcie" z dnia 12 listopada b. r. zgoła się do tego „wylania ich z C. K. P." nie przyznają, lecz podają, jakoby sami wystąpili.

Prezydjum C. K. P. rozesłało w tej sprawie do Związków następujące oświadczenie:

OŚWIADCZENIE.

Centralna Komisja Porozumiewawcza powstała ze zrzeszenia się kilkunastu największych w kraju i najpoważniejszych związków pracowników państwowych, dokonanego w tym celu, by rzesze urzędnicze swych ekonomicznych i społecznych interesów bronić mogły zawsze w sposób solidarny, jednolity i poważny. Jako federacja związków o różnych zabarwieniach C. K. P., mając na względzie wyłącznie zawodowe sprawy pracownicze, przestrzegała zawsze i przestrzega zasady bezpartyjności, występując w obronie postulatów pracowników państwowych jednakowo wobec każdego Rządu, bez żadnego zgoła względu na jakiekolwiek tego rządu polityczno - społeczne zabarwienie.

W ostatnim czasie przedstawiciele jednego z należących do C. K. P. związków, mianowicie Związku Kolejarzy Z. Z. P. zaczęli coraz jaskrawiej łamać zasadę solidarności i bezpartyjności, w C. K. P. obowiązującą.

Z. Z. P. mianowicie: a) znajdując się w sprawie poglądów swych na akcję prac. państw. w odosobnieniu, występowało w sposób nielojalny i nieuczciwy przeciw innym w C. K. P. zrzeszonym związkom, a zwiększając przeciwności, mąciło i zawichrzało jej solidarną akcję;

b) wezwane przez plenum C. K. P. do odwołania swych zmyślonych przeciw innym związkom zarzutów nietylko uchwale tej nie poddało się, ale zaraz w następnym numerze swego organu obrzuciło oszczerczemi zarzutami nawet C. K. P., jako całość;

c) wyzyskując obecne ciężkie położenie prac. państw. tylko dla celów pustej reklamy, Z. Z. P. na posiedzeniu C. K. P. z dn. 25 ub. m. domagało się postawienia rządowi do dn. 5 b. m. ultimatywnego terminu dla uruchomienia mnożnej i przyznania prac. państw. dwukrotnej płacy miesięcznej, jakkolwiek doskonale wiedziało, że spełnienie tych postulatów w przeciągu 10-u dni jest bezwzględnie niemożliwe;

d) wiec urzędniczy zwołany przez C. K. P. dn. 31 ub. m. w Warszawie, przedstawiciele Z. Z. P. wspólnie z komunistami usiłowali zwichrzyć i rozbić, a temsamem akcję prac. państw. w kierunku poprawy bytu w oczach opinji publicznej skompromitować.

Przez wszystkie czyny niepoważne, nielojalne i z interesami rzesz pracowniczych niezgodne — Z. Z. P. samo postawiło się poza C. K. P. i wykreśliło ze zrzeszenia związków, szczerze dążących do poprawy bytu pracowników. Ogłoszone przez Z. Z. P. oświadczenie, że z C. K. P. wystąpuje, było tylko manewrem, uprzedzającym wykluczenie przedstawicieli Z. Z. P. z Centrali Związków Zawodowych, które byłoby niewątpliwie nastąpiło.

(Uwaga Red.: Ponieważ Z. Z. P. patronuje naszej secesji, i ta secesja się solidaryzuje z Z. Z. P., przeto niniejsze oświadczenie odnosi się równocześnie i w całej rozciągłości także do secesji niższych pracowników poczty i telegrafu).

Nasze tezy do polityki gospodarczej Rządu

Jak wiadomo z prasy codziennej organizuje Rząd kolejne konferencje z przedstawicielami zorganizowanego społeczeństwa, celem poinformowania się o potrzebach, programach i zamiarach poszczególnych warstw ludności. Pierwsza taka konferencja odbyła się z przedstawicielami sfer przemysłowych. W dniach najbliższych odbędzie się takaż konferencja z przedstawicielami sfer pracowniczych, na której reprezentacja pracowników państwowych przedstawi Rządowi następujące tezy do polityki gospodarczej Rządu:

1. W r. 1926 nastąpiło znaczne obniżenie zdolności konsumcyjnej pracowników państwowych podobnie jak robotników i prywatnych pracowników umysłowych przez: a) obniżenie kursu złotego oraz b) wzrost cen hurtowych, detalicznych i kosztów utrzymania. Równocześnie: a) zmniejszono dysproporcję między konsumpcją a produkcją kraju, co odbiło się dodatnio na bilansie handlowym i płatniczym Państwa, b) uzyskano ożywienie życia gospodarczego i zmniejszenie bezrobocia, c) osiągnięto równowagę budżetową, d) zapobieżono wkroczeniu na niebezpieczną drogę inflacji i e) stworzono dogodniejsze warunki dla akumulacji kapitałów.

2. Pracownicy państwowi stoją na stanowisku: a) utrzymania czynnego bilansu handlowego i płatniczego, rozumiejąc niebezpieczeństwa jakie grożą równowadze stosunków gospodarczych w Państwie, walucie poskiej, niezależności gospodarczej Państwa i spokojowi wewnętrznemu z chwilą poważnego zachwiania się tych bilansów, b) utrzymania równowagi budżetowej bez której grozi klęska inflacji rujnująca Państwo i obywateli, a zwłaszcza sfery pracownicze, c) obniżenia kosztów produkcji i pośrednictwa, gdyż wysokie koszty są poważnym czynnikiem drożyzny niszczącej konsumentów, oddziałującej ujemnie na bilans handlowy i budżet państwowy, d) utrzymania warunków dogodnych dla akumulacji kapitałów, jako środka do potanienia kredytu, a temsamem do obniżenia drożyzny, e) utrzymania zdolności konsumpcyjnej mas w granicach wskazanych stanem wewnętrznym produkcji i niebezpiecznej dla bilansu handlowego i płatniczego Państwa.

3. Pracownicy państwowi zwracają jednak uwagę na: a) rozwijającą się stale tendencję drożyźnianą, która grozi zarówno budżetowi państwowemu i bilansowi handlowemu, jak i sferom pracowniczym, b) niebezpieczeństwa grożące stosunkom wewnętrznym państwa z powodu utrzymywania płac przez czas dłuższy na zbyt niskim poziomie i zwiększającej się stale dysproporcji między potrzebami sfer pracowniczych, a siłą nabywczą ich płac, c) dążenie do utrzymania równowagi gospodarczej w kraju przez jednostronne środki, a mianowicie obniżenie budżetu państwowego płac pracowników państwowych i pracowników wogóle, pozostawianie natomiast na uboczu innych środków, jak np. zmniejszenie wydatków związków publiczno - prawnych, kosztów administracji w życiu gospodarczem, kosztów świadczeń prywatnych, i t. d., d) wzrastającą skutkiem rosnącej drożyzny dysproporcję między potrzebami Państwa a świadczeniami publicznemi, bardzo znaczne zaległości podatkowe, oraz nieobjęcie świadczeniami niektórych grup społeczeństwa zdolnych do ich ponoszenia.

4. Wobec powyższych faktów pracownicy państwowi uważają, że ze strony czynników rządowych winny być poczynione zabiegi w kierunku a) uniezależnienia polityki gospodarczej państwa od jednostronnych doktryn ekonomicznych i tendencji do akumulacji kapitałów środkami jednostronnemi i grożącemi parciami wewnętrznemi, b) natężenia wszelkich wysiłków w celu powstrzymania środkami ekonomicznemi wzrostu drożyzny między innemi przez poddanie rewizji polityki eksportowej w stosunku do zboża, obniżenia kosztów produkcji,, pośrednictwa i kredytu, c) rozłożenie kosztów dostosowania warunków życia do możliwości gospodarczych na całokształt stosunków wewnętrznych w Państwie i d) podniesienia świadczeń społeczeństwa do potrzeb państwowych w granicach niegrożących równowadze gospodarczej.

5. Ujęcie problemu płac pracowników państwowych w projekcie ustawy skarbowej i preliminarzu budżetowym na 1927/28 rok pracownicy państwowi uważają za wyraz braku sprecyzowanego w szczegółach programu gospodarczo - finansowego Rządu i dążność do odłożenia tego problemu na przyszłość mimo, że już obecnie można stwierdzić w sposób niewątpliwy, iż utrzymanie płac na wysokości z 1 grudnia 1925 r. jest niemożliwe, a warunkowa zapowiedź podniesienia tych

płac uzależniona od nieokreślonych oszczędności i zwiększonych wpływów i to do granic nie przekraczających w ogólnej sumie 50.000.000 złotych, za niewystarczające.

6. W końcu pracownicy państwowi stwierdzają, że zdają sobie sprawę z trudności gospodarczych w jakich Państwo się znajduje i znajdować w najbliższej przyszłości będzie, z dysproporcji środków, jakiemi Państwo dysponuje i potrzeb, jakie domagają się zaspokojenia, z konieczności ograniczeń, oszczędności i ostrożności w wydatkowaniu, oświadczają gotowość działania w kierunku ugruntowania tej świadomości — muszą jednak mieć przekonanie, że program gospodarczo-finansowy Rządu obejmuje całokształt stosunków w Państwie, że nie jest jednostronny, i że ograniczenia są wyrazem konieczności państwowej i dotyczą wszystkich grup społecznych, a nietylko (w sposób zbyt daleko idący) jednej części społeczeństwa.

Podziękowanie

Komitet T-wa Kolonji Letnich pracowników Poczty, Telegrafu i Telefonu składa tą drogą najserdeczniejsze podziękowanie pp. Kryńskiej Zofji, Kalinowskiej Marji, Iwańskiemu Stan., Zaleskiemu Al. Uljaszowi Z., Marciniakowi Z., Korwinowi M., oraz orkiestrze pocztowej pod dyrekcją p. Świderskiego, za bezinteresowny współudział w wieczorze wokalno - muzycznym, z którego całkowity dochód został przeznaczony na rzecz Kolonji Letnich dla dzieci pocztowców. Komitet T-wa czuje się w obowiązku podziękować również p. Wice-Dyrektorowi Sokołowskiemu, jako głównemu organizatorowi oraz Paniom Nejmanównie M., Kannewiszerowej E., Mucharskiej M., Trepkównie W., Kuncewiczównie J., Biskupskiej Z., Gniłosyrowej K., Owsińskiej K., Białkowskiej T. Panom Borowiczowi W., Michałowskiemu J., Mioduszewskiemu F., Siemieńskiemu, Lewandowskiemu P., Terechowce Al., Marcinkowskiemu, Bilikowi W., Sewerynowiczowi, nie mniej tym wszystkim bezimiennym, którzy swą pełną poświęcenia pracą przyczynili się do powodzenia imprezy.

Dnia 11 listopada 1926 r. zeszedł z tego świata nagle i niespodzewąnie szafner pocztowy kolega

JÓZEF WRÓBLEWSKI

z Katowic. Zmarły był dobrym członkiem związku, w służbie sumiennym i pilnym pracownikiem. Ze szczerym żalem żegnamy go. Cześć jego pamięci.

Dwie miary

Objaśnienie: styczeń 1926 r. wskaźnik drożyźniany 13,54; wartość punktu urzędniczego oznaczona przez Urząd Statystyczny na 46,949 + 2 = 49 gr., wypłacono urzędnikom 43 gr. oszczędności osiągnięto 13,95% pensji urzędniczej.

1/I	wskaźnik drożyźniany	+ 13,54	istotna wart. punktu	46,9492 + 2 = 49	gr. 49 — 43 = 6; 13,95%
1/II	„ „	+ 0,24	„ „ „	47,0619 + 2 = 49	„ 49 — 43 = 6; 13,95%
1/III	„ „	— 2,20	„ „ „	46,0252 + 2 = 48	„ 48 — 43 = 5; 11,6%
1/IV	„ „	— 0,01	„ „ „	46,0181 + 2 = 46	„ 48 — 43 = 5; 11,6%
1/V	„ „	+ 0,23	„ „ „	46,1249 + 2 = 48	„ 48 — 43 = 5; 11,6%
1/VI	„ „	+ 6,22	„ „ „	48.9459 + 2 = 51	„ 51 — 43 = 8; 18,6%
1/VII	„ „	+ 1,28	„ „ „	49,6239 + 2 = 52	„ 52 — 43 = 9; 20,8%
1/VIII	„ „	— 0,14	„ „ „	49,5555 + 2 = 52	„ 52 — 43 = 9; 20,9%
1/IX	„ „	— 2,05	„ „ „	48,5414 + 2 = 51	„ 51 — 43 = 8; 18,6%
1/X	„ „	+ 3,03	„ „ „	50,0137 + 2 = 52	„ 52 — 43 = 9; 20,9%
1/XI	„ „	—	„ „ „	51,0000 + 2 = 53	„ 53 — 43 =10; 23,2%

Ogółem zaoszczędzono 185,8% pensji urzędniczych, co przy danych 1% wszystkich pensyj urzędniczych = 800,000 złotych stanowi **148.640.000 zł.**

Podatek majątkowy zaś wyznaczono w wysokości **60.000.000 zł.** ściągnięto do maja b. r. **6.700.000 zł.** do września b. r. **33.000.000 zł.**

ODPOWIEDZI REDAKCJI.

Jednemu z niższych funkcjonarjuszów. Na zapytanie, czy niższy funkcjonarjusz mający 7 klas szkoły powszechnej i kilka lat praktyki pocztowej może być zaliczony w poczet urzędników, odpowiadamy:

Tak jest, może być zaliczony w poczet urzędników na następujących warunkach: 1) gdy uzupełni swe wykształcenie szkolne do poziomu 4 klas szkoły średniej, 2) złoży podstawowy egzamin fachowy na urzędnika ruchu.

Zarządy Kół miejscowych mają obowiązek dostarczyć bezpłatnie każdemu członkowi Związku po 1 egzemplarzu „Poczty".

Za ogłoszenia Redakcja nie odpowiada

PRACOWNIKOM POCZTY,
TELEGRAFU I TELEFONOW
NA RATY 5-O MIESIĘCZNE BEZ ZALICZKI
(PRZY UMOWACH ZBIOROWYCH).

UBIORY MĘSKIE — garnitury, smokingi, palta, futra i kurtki. Specjalny dział dla pp. wojskowych i polic.

OKRYCIA DAMSKIE — płaszcze jesienne, kostjumy, palta zimowe i pluszowe.

UBIORY DZIECINNE — garniturki, ubranka szkolne, paletka jesienne i zimowe dla chłopców i dziewcząt.

OBUWIE męskie, damskie i dziecinne w dużym wyborze, buty wojskowe w najlepszym gatunku.

WYKONYWUJEMY OBSTALUNKI Z WŁASNYCH TOWARÓW.
Wykończenie i dodatki pierwszorzędne.

DOM TOWAROWY KURCAN DŁUGA 50 w podwórzu.

OD PÓŁ WIEKU POWSZECHNIE ZNANY ZE SKUTECZNOŚCI
ARAGO ST. GÓRSKIEGO WARSZAWA
NISZCZY BRODAWKI SKÓRY STWARDNIENIA ODCISKI
ŻĄDAĆ WSZĘDZIE

OTOMANY NA RATY najtaniej, gwarantowane. Kozetki od 35 zł. MATERACE od 40 zł. Spłaty czteromiesięczne. TAPICER, Krochmalna 24 (parter) róg Ciepłej.

ZAKŁAD MECHANICZNO-STOLARSKI
St. Sarnecki
Warszawa-Praga, Kowieńska 25, tel. 271-99
MEBLE, oraz urządzenia biurowe

Egzystuje od 1907 r.
WYTWÓRNIA OBUWIA
WŁ. JEDYNAK
W WARSZAWIE PRÓŻNA 5

W.P.P. pracownikom Poczty, Telegrafu i Telefonów, przy zaświadczeniach wydanych przez Koła lokalne lub okręgowe wydaje obuwie za gotówkę i na raty trzymiesięczne bez zaliczki z 5 proc. rabatem.

Wyroby moje znane ze swej trwałości gdyż od 1919 r. stale dostarczam W-nym P.P.

OKRYCIA-SUKNIE-SPODNICZKI-BLUZKI i t. p.
NAJNOWSZE MODELE — WIELKI WYBÓR — CENY PRZYSTĘPNE
„MAGAZYN WIEDEŃSKI" WARSZAWA BRACKA 9 TEL. 118-55,
ŻYCZĄCYM UDZIELAMY KREDYTU

NA RATY po cenach ściśle gotówkowych
UBIORY MĘSKIE, OKRYCIA DAMSKIE
„EKONOMJA" BIELAŃSKA 9 m. 25 w podw. I p. tel. 249-75

CZY WIESZ? że na ul. Złotej 50 m. 11 (tel. 299-03) kupisz najtaniej i najkorzystniej
FUTRO palto fokowe karakułowe, bibretowe jako też palta męskie
DLACZEGO? Bo firma zakupuje surowce z pierwszego źródła i jej wł. jest fachowcem.
Urzędniczkom i urzędnikom specjalne warunki i dogodności w spłatach.

TWÓJ GARNITUR BĘDZIE JAK NOWY ZA jedyne 3 ZŁ. Daj go do odświeżenia i odprasowania sposobem Amerykanskim maszyną Hofmana. JEDYNA W WARSZAWIE. Wystarczy zadzwonić 74-24 a posyłamy po odbiór.
„Rapid" JEROZOLIMSKA 27 TEL. 74-24
Chemiczne pranie, farbowanie, nicowanie przeróbki SZYBKO — KONKURENCYJNIE

NA RATY NA SEZON JESIENNY I ZIMOWY
WYKWINTNE OKRYCIA DAMSKIE, UBIORY MESKIE
GOTOWE I NA ZAMÓWIENIA
„BRON" Warszawa, Al. Jerozolimskie Nr. 21, tel. Nr. 245-03.

Spłaty długoterminowe - gwarancja piśmienna
Otomany od 75 zł. gobelinowe, pluszowe, dywanowe. Kozetki od 35 zł. oraz fotele klubowe. TYLKO DLA PP. URZĘDNIKÓW TWARDA 8.
SPECJALNE WARUNKI.

Oszczędne Panie kupują: Wełnę kilimową, pończoszniczą i smyrnieńską. Włóczkę, Zephyr w kłębkach, Nici D.M.C. i C.B. Kordonki, Jedwab, Filofios, Lacet. Wzory do robót ręcznych, Igły „Radio" i do maszyn.
„Przędzopol" WARSZAWA, Senatorska 6.
Hurt. p.p. Urzędniczkom rabat. Detal.

NA 12 RAT W WIELKIM WYBORZE
OKRYCIA DAMSKIE UBIORY MĘSKIE
poleca firma
„KREDYTPOL" Wspólna 3a

FIRMA CHRZEŚCIJAŃSKA

JUŻ
PP. PRACUJĄCY W GEN. DYREKCJI
WARSZAWA I i WARSZAWA II
MOGĄ OTRZYMAĆ NA RATY OD 5 DO 10 MIESIĘCY
BEZ ZALICZKI ZA ZLECENIAMI
(ZLECENIA WYDAJE ZARZĄD KOŁA). INSTYTUCJE POKREWNE POCZCIE MOGĄ OTRZYMAĆ KREDYT NA POWYŻSZYCH WARUNKACH PRZY UMOWACH ZBIOROW.

POLECAMY MATERJAŁY RÓŻNEGO RODZAJU MĘSKIE I DAMSKIE

UBIORY MĘSKIE na zamówienia i gotowe, palta zimowe, jesienne, nieprzemakalne, garnitury marynarkowe, smokingowe, frakowe i żakietowe.
SPODNIE sztuczkowe i sportowe. OKRYCIA DAMSKIE na stalunek, palta zimowe, jesienne, nieprzemakalne i kostjumy.
NA CZASIE wielka wyprzedaż przedświątecznа palt jesiennych od 45 złotych GARNITURY OD 60 ZŁ.

SKLEP, Warszawa, Złota 15, tel. 255-44

PP. CZŁONKOM UDZIELAMY 5% RABATU

Redaktor odpowiedzialny: P. Szczurek. Wydawca: Zarząd Główny Związku Prac. Poczty, Tel. i Teleł. Rzeczypospolitej, ul. Bednarska Nr. 25.
Drukarnia Literacka, Warszawa, Nowy Świat 22, tel. 281-88.